రెండో ప్రాణం

కలకత్తాలాంటి మహానగరంలో తెలిసినవాళ్ళని కలుసుకోవడమే పెద్ద కష్టం. ఎవరి పనిలో వారుంటారు— ఎక్కడ పనిచేస్తున్నా సాయంత్రం బాగా ఆలస్యం అయితేగాని ఇళ్ళకి రారు. చిన్నచిన్న ఉద్యోగులైతే ట్రాముల్లో, బస్సుల్లో కాలు పెట్టే ధైర్యం కూడగట్టుకునేందుకే గంటన్నర పట్టిపోతుంది. అ తరవాత మార్గ మధ్యంలో ట్రాఫిక్ జామిలూ, ఇంజన్ పెయిల్యూర్లూ, ప్రొసెషన్లూ లేకుండా నెమ్మది నెమ్మదిగా, అంగవైకల్యం కలగకుండా, బట్టలు చిరగ కుండా ఇంటికి చేరేసరికి ఒక యజ్ఞం, పెద్ద ఉద్యోగు లెలాగా గంట, రెండు గంటలు ఆఫీసులో పనిచేస్తే తప్ప టేబిల్ ఖాళీ అవదు, ఆ నిత్య యజ్ఞంలో.

ఇన్ని లక్షల ప్రజల్లోనేను రమేశ్వర్‌ని కలుసుకోడం, ఎంతో లాంఛనంగా, హఠాత్తుగా కలిగిన మా చిన్న పరిచయం స్నేహందాకా అభివృద్ధి పొందడం నాకే చాలాసార్లు ఆశ్చర్యం వేయించింది.

అయిదారు నెలల క్రిందట, ఒక ఆదివారం మెట్రో ఆర్కేడ్‌లో నిలబడ్డాను. వందలకొద్దీ శరీరాలు టిక్కెట్ల క్యూల్లోనో, టాక్సీలకోసం ఆ పరిసరాల్లో తిరుగుతూను అక్కడ ఖాళీ ఏమీ లేకుండా చేసేరు. మధ్య మధ్య లోపలినించి

ఎయిర్ కండిషనర్స్ చల్ల బరిచిన చక్కటిగాలి నేను నిలుచున్న వైపు వస్తూంది.

కాని, నాకి తొక్కిడివల్ల బాధకాని, చల్లగాలి సుఖం కాని తెలియడంలేదు. జ్యోతి నన్నక్కడ కలుసుకుంటా నని చెప్పింది. అరుకి పది నిమిషాల ముందే వచ్చి నిలబడ్డాను. ఆరు దాటి పదినిమిషాలైనా, ఆమె జాడలేదు.

ఆమెమీద నాకు చాలాసార్లు కోపం వచ్చింది. కాని ఆ రోజు మరీ ఎక్కువగా వచ్చింది. బయట బరువైన నల్లటి మేఘాలు ముసురుకుంటున్నాయి, నాకోపానికి రంగులువేసి రూపం ఇచ్చినట్లు. చల్లగాలి తగలగానే అని వర్షించి తేలిక పడతాయి... జ్యోతి రాగానే నేనూ నా ఉద్దేశం ఆమెకి చెప్పి, తేలికపడతావనుకున్నాను.

ఆమె చాలా అందంగా ఉండవచ్చును,

ఆమె చాలా తియ్యగా మాట్లాడవచ్చును,

ఆమె కళ్లు ఎంతో ఎంతో పెద్దవి కావచ్చును.

కాని, ఆమెలో మాట నిలుపుకునే సుగుణం లేదు. సాయంత్రం పిలిస్తే, నేను సరిగా టైముకి వెళ్లి ఆమెకోసం అరగంటా, నలభై నిమిషాలూ ఎదురుచూసిన రోజులున్నాయి.

ఒకసారి ఇరవై అయిదు నిమిషాలు చూసి, విసుగుతో నాలుగంతుస్తులూ దిగి వెళ్లిపోయాను. ఎందుకో ఆ రోజు ఇంటికి పిలిచింది జ్యోతి. అవును. ఆమె ఎమ్. ఎ. రిజిల్ట్సు తెలిసేక నాకుపార్టీ ఇవ్వడానికి...నేను చేసిన సహాయానికి కృతజ్ఞతకి!

టాక్సీలో నేను నా ఫ్లాట్ కి తిరిగి వచ్చి, ఏం చెయ్యటం అని ఆలోచిస్తుంటే నా టెలిఫోన్ పిలిచింది.

జ్యోతి.

నా కోసం ఇలాగే మరీ ఉద్ధృతం అయిపోయింది.

"మీకోసం వచ్చి చూసేసరికి లేరు!" అంది ఆశ్చర్యంగా.

"అవును — విసిగి, వచ్చేశాను" అన్నాను.

"కోపంతోనా?"

ఎంత తియ్యటి కంఠస్వరం ఆమెది!

"అవును" అన్నాను కొంచెం సందేహంగా.

"సర్వెంటు అలాగే చేప్పాడు" అంది జ్యోతి.

నేనేం అనలేదు. ఈ అమ్మాయి మరీ నన్ను లోబరుచుకుంటూందన్న కోపం ఇంకో వేపు ప్రజ్వలిస్తూంది.

"దయచేసి వెంటనే రండి"

"సారీ!"

"మీకోసం గ్రౌండ్ ఫ్లోర్‌లో నిలడతాను."

"ఆ శ్రమ వద్దు,"

"ఏం చేస్తున్నారు?"

"చదువుతున్నాను."

"నేను రానా?"

"వద్దు — గుడ్‌నైట్!" అని ఫోను పెట్టేశాను.

నాలో పవిత్రత లేదని కాదు. కాని, దానికి చాలా స్పష్టమైన అవధులున్నాయి. జ్యోతి కావచ్చును— మరెవరైనా కావచ్చును, కనీసం మర్యాదలు పాటించకపోతే సహించేతత్త్వం కాదు నాది. అదీకాక, ఆమె నాకు స్నేహితురాలుగా తప్ప, మరే భావనా నాలో లేదని చాలాసార్లు స్పష్టంచేశాను.

ఆ తరవాత పది హేను నిమిషాల్లో జ్యోతి నా ఇంటికి వచ్చి క్షమాపణ చెప్పి, నన్ను మళ్లీ తీసుకు వెళ్లింది— అది వేరే మాట. ఆ రోజు మెట్రోలో ఎదురుచూడ్డం మా స్నేహానికే అవరోధం తెచ్చేట్టుంది.

అరుంపావు దాకా చూసి, లోపలికి నడవబోతూంటే నా దగ్గిర రెండు టిక్కెట్లున్నమాట జ్ఞాపకం వచ్చింది అప్పటికి కొద్ది నిమిషాల కిందటే బుకింగ్ ఆపేశారు, 'హౌస్ ఫుల్' బోర్డు చూపి.

ఇద్దరు, ముగ్గురు చేతిలో అయిదు రూపాయల నోట్లతో నా వైపు వచ్చారు. నాలుగడుగుల అవతల నిలబడి నా వైపు చూస్తూన్న అతన్ని చూసి, "సారీ!" అని వాళ్లని పంపి అతన్ని సమీపించి, "మీకు టికెట్ కావాలా?" అన్నాను.

"అవును" అన్నాడు కృతజ్ఞతతో.

"రండి" అన్నాను.

మీదికి వెళ్లిపోయాం. సినీమా ముందు నలభై నిమిషాలు అవీ ఇవీ స్లైడ్ రీల్స్ అయ్యాక, సిగరెట్లు కాల్చుకునేందుకు ఇద్దరం బయటికి వచ్చాం.

నాకు సిగరెట్ ఆఫర్ చేసి, తనూ వెలిగించుకుని, "డ్రింక్ తీసుకుంటారా?" అన్నాడు ఆశగా మమ్మల్ని కనిపెడుతూన్న బేరర్ ని చూసి.

"కోక్ — అయితే" అన్నాను.

అతను రెండు కోక్స్ కి చెప్పి, "బయట నుంచి వర్షం పడుతూంది" అన్నాడు.

"మీ కెలాగ తెలుసును?" అన్నాను. బాల్కనీ మించి బయట కనిపించదు.

"ఇందాకా మెట్లెక్కి వస్తూన్న ఒక అమ్మాయి అంతా బాగా తడిసింది."

"మీ అబ్జర్వేషన్—"

"ఎలిమెంటరీ, మై డియర్ వాట్సన్!" అని నవ్వుతూ, నా పేరు తెలుసుకుని, తన పేరు చెప్పేడు.

కోక్ తాగడం ముగించి, సిగరెట్స్ పారేసి, లోపలికి వెళ్లేం. సినీమా ముగిసి బయటికి వచ్చేసరికి ఇంకా జల్లు పడూతూనే ఉంది. కనుచూపు మేరలో టాక్సీ లేదు.

నా పరిస్థితి గమనించి, "మీ రెక్కడికి వెళ్లాలి?" అన్నాడు రమేశ్వర్.

"ఆలీపూర్."

"పదండి, నేను డ్రాప్ చేస్తాను."

లాంఛనానికైనా వద్దనే పరిస్థితులు కావవి. అలాటి సమయాల్లో ఈ మహానకరంలో కదలిక కన్న కష్టం లేదు.

కారు కొంచెం దూరంవెళ్లేక, "ఒక అమ్మాయిననన్నీ పరిస్థితిలో పెట్టింది — ఈ పిక్చర్ ఎలాగైనా చూడాలను కుంటే చివరి నిమిషందాకా రానిచ్చింది కాదు. మీరు క్లైమక్కి చాలా సహాయం చేశారు" అన్నాడు రమేశ్వర్.

"మరో అమ్మాయి నన్నూ చికాకు పెట్టింది, వస్తానని రాడం మానేసి. ఇద్దరూ కలిసి మంచిపనే చేశారు!" అన్నాను.

నవ్వుకున్నాం. వీథిదీపాలు ఆరిపోయయి — వర్షానికి. చీకట్లో విశాలమైన రోడ్డైనా జాగ్రత్తగాపోయి ఇరవై నిమిషాలకి నన్ను దించేశాడు నా ఇంటి దగ్గిర.

"మీరెక్కడ ఉండడం?" అన్నాను ధన్యవాదాలు చెప్పి, దిగుతూ,

"సి. ఐ. టి. రోడ్‌లో" అని చెయ్యి ఊపి అతను వెళ్ళిపోయాడు. 'భగవాన్ ! ఈ కొననించి ఆ కొనకి మళ్ళీ పోవాలి మానవుడు !' అని జాలిపడడమూ, అతని పేరుతప్ప ఇంకే వివరాలూ తెలుసుకోనందుకు విచారించడమూచేశాను భోజనం చేసి నిద్రపోయేదాకా. అతనంటే ఎంతో అభిమానం నాకు కలిగింది — కాని, ఈ చిన్న పరిచయం ఇంతటితోనే అంతం అయినందుకు చాలా విచారించేను.

సాయంత్రంనించీ జ్యోతి టెలిఫోన్ చెయ్యాలేదని సర్వెంటు చెప్పడం నాకు ఆమెమీద మరికొంచెం కోపం కలగ జేసింది. కాని, రమేశ్వర్ స్నేహం ఆమె స్నేహంకన్నా ఉత్తమమైన అదృష్టం అని సరిపెట్టుకున్నాను.

తరవాత పది రోజులు జ్యోతికీ నాకూ మధ్య మాటలు కూడా లేకుండా వెళ్ళిపోయాయి. ఆ తరవాత ఒక సెలవు రోజున హఠాత్తుగా ఆమె వచ్చి, నిద్రపోతూన్న నన్ను లేపి, "పగలు నిద్ర ఏమిటి మీకు, పాడు అలవాటు?" అంటూ మేలుకొలుపు పాడింది.

త్వరగా లేచి ముఖం కడుక్కుని, బట్టలు మార్చుకుని వచ్చేసరికి జ్యోతి వెళ్ళి డ్రాయింగ్‌రూమ్‌లో కూర్చుని నా కోసం ఎదురు చూస్తూంది.

"చిరకాల దర్శనం!" అన్నాను పూర్తిగా తేరని నిద్రలో లాగ.

"ఆ మాటే నేనూ అందామని వచ్చాను" అంది జ్యోతి కొంచెం కోపం చూపుతూ.

"టెలిఫోన్ చేస్తే సరిపోయేదిగా!"

"ఏం? నేను చూడకూడని విషయాలేమైనా ఉన్నాయా?"

"చూడండి—అన్నిగదులూ తెరిచే ఉన్నాయి. అప్పుడు మీకే తెలుస్తుంది."

నిశ్శబ్దంగా కూర్చుంది జ్యోతి. ప్రథమాయుధం వ్యర్థమైపోయి, తరవాతి కార్యక్రమం గురించి ఆలోచిస్తూందా?

సిగరెట్ వెలిగించుకుని నేనూ నిశ్శబ్దంగానే కూర్చున్నాను. ఈమె చిన్నపిల్లలాంటిది. దగ్గరగా ఉంటే తలబాధ, దూరం అయిపోతే హృదయవేదన.

నాతో మాట్లాడాలనికూడా లేకపోతే నేను వెడతాను."

ఇది — దుఃఖానికి దగ్గిరగావున్న ఆ కంఠస్వరంలో ఈ మాటలు — రెండో ఆయుధం.

"పిలిస్తే రాలేదు. వెళ్ళేందుకు ఎవరు అడ్డగలరు ?" అన్నాను — కొంచెం గుండె గట్టిపరుచుకుని.

ఆమె లేచింది— చివాలునకాదు — నీరసంగా, నెమ్మదిగా, కోపం, దైన్యం మిళితమైన తడిచూపు బాణాన్ని నా మీద ప్రయోగించి రెండడుగులు వేసి, "మీరు క్షమిస్తారని అనుకున్నాను. డైమండ్ హార్బరుకి వెడదామని ప్లాన్ వేశాను" అంది.

ఇది మూడో ఆయుధం.

"మరేం కంపెనీ దొరకలేదా ?" అన్నాను.

ఈ సారి ఆమెకి నిజంగా కోపం వచ్చింది. "క్షమించడమనేది మీకు తెలీదనుకుంటాను" అంది.

"ప్రయత్నించండి" అన్నాను.

ఈ సారి ఆమె చివరి ఆయుధం — నీళ్ల బాంబు — ప్రయోగించాక త్వరలోనే నేను దోషిగానూ, ఆమె ఫిర్యాదిగానూ అయిపోయేక మరొక పదిహేను నిమిషాల్లో డైమండ్ హార్బరువేపు గంటకి ముప్ఫైమైళ్ల వేగంతో సాగుతున్నాము. లోన్లీ డ్రైవ్ చేసేటప్పుడు మాట్లాడ్డం ఇష్టం వుండదు నాకు — ఎవరి ప్రాణం వారికి తీపి. దారిలో అట్టే సంభాషణ సాగలేదు.

చౌరి హోటల్లో కాఫీ తాగి, నాలుగు గంటలదాకా అటూ ఇటూ తిరిగి మళ్ళీ బయలుదేరబోయే ప్రయత్నంలో

జ్యోతి కారు స్టార్టుచేసింది. ప్రయత్నం చేసింది. కాని, ఫలితం లేదు.

ఇరవై సార్లు ఇరవై విధాల ప్రయత్నించినా. ఏమీ లాభం లేకపోయింది.

"ఏమిటిది ? వచ్చేటప్పుడు బాగానే ఉంది !" అంది ఆశ్చర్యంగా.

"నాకా మెకానిజం తెలీదు" అన్నాను.

"పుష్ చేస్తే..."

వింటున్నాను.

"దయచేసి ఏదో ఒకటి ఆలోచించండి !"

తప్పక కిందికి దిగి, ఎవరైనా కనిపిస్తారని ఆశతో వెదికాను. సెలవు రోజు, సమ్మర్దం అట్టేలేదు.

"ఎవరూ లేరు !" అన్నాను.

"మరి, ఏం చెయ్యటం ?"

"గరాజికి ఫోన్ చేస్తే—"

"సెలవు ఇవేళ."

అటునించి వర్షం మూసుకొని వస్తూంది. ఆ మాట జ్యోతికి చెప్పేను. ఆమె సంతోషించలేదు.

"కనీసం హోటల్ దాకానైనా పోతే..."

ఇద్దరు కుర్రవాళ్లు దేవుడు రెండు రూపాల్లాగ వచ్చి, "సహాయం కావాలా ?" అని అడిగారు,

వాళ్ల ధర్మమా అని కారు హోటల్‌దాకా తోయించి వాళ్ళకి రెండు బదులు మూడు రూపాయలిచ్చి, "ఇక్కడ మెకానిక్ ఎవరైనా ఉన్నారా?" అని అడిగేను.

లేరు — ఉన్న ఇద్దరూ సినిమాకని కలకత్తా వెళ్లేరు.

మళ్ళీ హోటల్లోకి వెళ్ళేము.

వర్షం జోరుగా కురవడ ప్రారంభించింది.

ఈ సమస్య ఎలాగ పరిష్కరించాలో నాకు బోధపడలేదు. హోటల్లో ఎక్కడా ఖాళీలేదు కూర్చుందుకి. అన్నిచోట్లా మనుషులు — కలకత్తా అంతా ఇక్కడికే వచ్చినట్టు.

"తలనొప్పిగా ఉంది" అంది జ్యోతి.

అలసిపోయింది — కాని ఏం చెయ్యడం? కనీసం ఆమె కూర్చునేందుకైనా ఏర్పాటు చెయ్యలేకపోవడం చాలా విచారం కలిగించింది.

"సారీ — ఏం చెయ్యడం?"

"మీదని రూమ్ ఉంటే కనీసం రెస్ట్ తీసుకుంటాను" అంది జ్యోతి. జాలివేసింది నాకు.

మేనేజర్‌ని అడిగాను.

"సారీ — నో రూమ్. అన్నీ ఫుల్."

సారీ... ఇంతకన్న నిరాశ అనుభవించిన క్షణాలు నా పాతికేళ్ల జీవితంలో అప్పటికి లేవు. జ్యోతి దూరంనించి పరిస్థితి అర్థం చేసుకున్నట్టుంది— ఆమె మరి కొంచెం నీరసంగా ముఖం పెట్టింది.

"హల్లో!— రావ్‌సాహెబ్!"

భుజంమీద చెయ్యి — పరిచితమైన కంఠం.

'భగవాన్!' అనుకున్నాను. "ధన్యవాదాలు." అతను రమేశ్వర్.

"ఇక్కడ ఏం చేస్తున్నారు?"

చెప్పేను క్లుప్తంగా.

"నా గదికి రండి."

జ్యోతిని పిలిచేను. ముగ్గురం మీదికి వెళ్లేం. అతను తలుపు తట్టి ఒక గదిలోకి మమ్మల్ని తీసుకెళ్లి, "ఈమె— ప్రియంవద. ఈయన రావ్, ఈవిడ—"

"జ్యోతి" అన్నాను.

పరస్పర నమస్కారాలయేక జ్యోతి ప్రియంవదతో మంచంమీద కూర్చుంది.

"అలాగ ఉన్నారేం?" అని ఆత్రతతో అడిగింది ప్రియంవద.

"తల నొప్పిగా ఉంది."

"నాదగ్గిర సారిడన్ ఉంది — పదండి ఆ పక్క నా గదిలో కొంచెంసేపు నిద్రపోదురు గాని" అని జ్యోతిని తీసుకుని ఆమె వెళ్లిపోయింది.

రెండు విషయాలు నాకు ఆశ్చర్యం కలిగించేయి. ప్రియంవద సౌందర్యవతి కాకపోవడమే కాదు— దగ్గిర దగ్గిరగా ఆమె అందవికారంగా ఉంది. రమేశ్వర్ ఎంతో

స్ఫురద్రూపి— పెద్ద ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు. అతనికీ ఈమెకీ ఎలాగ జంట కుదిరింది?

ఆమె "నా" గది అని వేరుగా రూమ్ ఎందుకు ఉంచు కుంది?

"కాఫీ తాగుదామా?" అన్నాడు రమేశ్వర్.

"ఊ..."

అతను కిందికి టెలిఫోన్ చేసి, నాలుగు కాఫీలు ఆర్డర్ చేసి, నాకు సిగరెట్ ఇచ్చి "కారులో ఏమిటి పాడైంది?" అన్నాడు.

"తెలీదు— స్టార్ట్ కాలేదు" అన్నాను.

"వర్షం కొంచెం తగ్గగానే చూద్దాం" అన్నాడు ఆయన.

"మీకు మెకానిజం కూడా తెలుసా?" అన్నాను ఆశ్చ ర్యంగా.

నవ్వి, "నా పనే అది—నేను ఇంజనీర్ని" అన్నాడు రమేశ్వర్.

కాఫీ వచ్చింది. రెండు కప్పులు అవతలి గదికి పంపిం చేక, "మీ రీ రాత్రి వెళ్ళేలాగ లేదు... వర్షం మరీ ఎక్కువగా పడుతూంది. రోడ్డు ప్రమాదంగా ఉంటుంది" అన్నాను.

"కాని— రాత్రి వెళ్లి తీరాలి" అన్నాను.

"ఏం?"

"జ్యోతి — ఇంటికి చేర్చాలి కదా!"

"ఓ!" అని అతను ఆలోచించి, "మీ హెూరాల్డులో వెళ్ళకండి. నా డ్రైవరుది ఇక్కడే ఇల్లు. అతను డ్రాప్ చేస్తాడు" అన్నాడు.

"అక్కర్లేదండి—కారు బాగయింతే..."

"చూద్దాం..."

ప్రియంవద లోపలికి వస్తూ, "అమ్మాయి బాగా అలిసి పోయింది, నిద్రపోతోంది. గంటసేపు పడుకుంటే..."

"శ్రమపడతారు. ప్రమాదంకూడా" అంది ప్రియంవద.

"రాత్రి ఇంటికి వెళ్లాలిట వారు" అన్నాడు రమేశ్వర్, ఫిర్యాదు చేస్తూన్నట్టు.

"అదే చెప్పేను— ఆయన వినడంలేదు. నువ్వు అమ్మాయితో మాట్లాడు" అన్నాడు రమేశ్వర్.

కొంచెంసే పలాగే ముగ్గురం కూర్చున్నాం. జ్యోతికి అలవాటుపడ్డ కళ్ళకి ప్రియంవద మరీ కురూపిగా కనిపిస్తూంది. కాని, నాకు నేనే బుద్ధిచెప్పుకుని, ఆ కష్ట సమయంలో ఇంత సహాయం చేస్తూన్న స్నేహితుడికి నాలో నేను ధన్యవాదాల చెప్పుకున్నాను. అతని ఉన్నతికి ఈమె సహచారం ఇంకా గొప్పతనం తెస్తూన్న సంగతి గుర్తింపు చేసుకున్నాను. ఉండి ఉండి వాళ్లిద్దరి మధ్యా కలుసుకుంటూన్న కళ్లలో ఆమె మీద అతని కెంత అభిమానం, అప్యాయత ఉన్నాయో వ్యక్తం చేస్తున్నాయి. బాహ్యసౌందర్యంకన్న ఆత్మసౌందర్యం ఉన్న తమనే నిజాన్ని కార్యరూపంలో చూపిన ఈ ఉదారుడు నాకు మేరువులాగ కనిపించాడు.

ప్రియంవద వెళ్లిపోయాక రమేశ్వర్ హోటల్‌లో ఒక నౌకర్ని పిలిచి ఒక గంటలో రమ్మని తన డ్రైవర్‌కి కబురు చేశాడు, నా మాట వినిపించుకోకుండా.

జ్యోతి మరో అర గంటలో లేచి వచ్చింది. విశ్రాంతి వల్ల కాబోలు, ఎంతో తేలికపడినట్టు కనిపించింది. ఇంటికి ఫోన్ చేసి, ఎలాగ అలస్యం అయిందో చెప్పి, తల్లితో పదిహేను నిమిషాలు మాట్లాడింది.

మేం బయలుదేరేసరికి వర్షం పడుతూనే ఉంది. రమేశ్వర్‌ది పెద్ద ఫోర్డుకారు. రోడ్డుమీద నీటికి భయపడకుండా సాగిపోయింది.

దారిలో జ్యోతి, "ఎంత మంచివాడు మీ మిత్రుడు! ఆమె అలాగే, ఎంతో ఆప్యాయంగా చూసింది నన్ను... దంపతులంటే అలాగ ఉండాలి!" అంది.

"అవును. అన్ని సౌందర్యాలకన్నా ఆత్మసౌందర్యం గొప్పది" అన్నాను నా ఆలోచనలో నేనుండి.

ఆ తరవాత జ్యోతి నాతో మాట్లాడలేదు. ఆలోచించాక గాని, అదెందుకో అర్థంకాలేదు నాకు. ఆమెని ఇంటిదగ్గిర దింపికూడా మీదికి వెళ్లబోతే, "థాంక్స్! మీకు శ్రమ వద్దు..." అని ఎర్రటి కళ్లతో అని, విసురుగా వెళ్లిపోయాక గాని, నేను ఆ కారణం గురించి ఆలోచించలేదు.

అర్థం అయాక ఆమెని నొప్పించినందుకు బాధ పడ్డాను. కాని, చేసేదేమిలేక, బరువుగా ఇంటిని చేరుకున్నాను ఆ వర్షంలోనే. టైమెంతో అవలేదు. ఎనిమిది కావస్తూంది.

ఆ ఊళ్లో ఉన్న ఒంటరితనం అంతా నా గదిలోనే ఉంది ఆ రాత్రి.

ఆ తరవాత మూడు వారాలకిగాని రమేశ్వర్‌ని మళ్ళీ కలవడం తటస్థపడలేదు. అతనిఅడ్రస్సూ, టెలిఫోన్‌నంబరూ తీసుకోవడం మరిచిపోయినందుకు ముందర చాలా విచారించాను కాని, తరవాత సి. ఐ. టి. రోడ్‌లో ఉన్న రమేశ్వర్ అతనొక్కడే కావడాన్ని అతని టెలిఫోన్‌నంబరు తీసుకున్నాను కాని, టెలిఫోన్ చెయ్యడం అప్పటిదాకా కుదరలేదు.

ఈ మూడు వారాలలోనూ జ్యోతి చాలా తప్పించుకుని తిరిగింది. తప్పు నాది కావడంవల్ల ఆమెని ప్రసన్నంగా చేసుకునే ప్రయత్నం చెయ్యక తప్పలేదు అదీకాక, ఆమె అంత దూరంగా ఉండిపోవడం పెద్ద లోటుగా కనిపించి, చాలా బాధ పెట్టింది.

ఆ రోజు రవీంద్ర సదన్‌లో భరతనాట్యం ఉంది. నాతో రావడానికి అంగీకరించింది చాలా వాదించాక, జ్యోతి. ఆమెతో నేను థియేటర్ చేరేసరికి ప్రోగ్రామ్ ప్రారంభించే ప్రయత్నంలో ఆడిటోరియమ్‌లో దీపాలు ఆర్పేశారు. ముందర వరసలో మా సీట్లకి చేరుకుని, ఎంతో అద్భుతంగా ఉన్న నాట్యప్రదర్శన చూస్తూ నేనూ, జ్యోతి అన్నీ మరిచిపోయాము.

దీపాలు వెలిగాక మేమిద్దరం బయటికి వచ్చాం. కోక్‌షాప్ దగ్గిర ఒక యువతి సౌందర్యంలో వెలిగిపోతూ కనిపించింది. కొద్ది క్షణాలు నేనూ, జ్యోతికూడా కళ్లు

తిప్పుకోలేకపోయాం. ఇంతట్లో ఆమెకి కోక్ తెచ్చిఇస్తూ, కనిపించాడు రమేశ్వర్.

జ్యోతి ఆలోచన ఆ క్షణంలో ఏమిటో తెలీదుగాని, నా ఆలోచనలు షాక్ తిన్న మాట నిజం. రమేశ్వర్ అటు తిరిగి ఆమెతో ఏదో అని, ఆమెని నవ్విస్తున్నాడు. ఖాళీసీసా ఆమె చేతిలోనుంచి ఎంతో చనువుతో తీసుకొని దుకాణంలో ఇచ్చేసి, భుజంమీద చెయ్యివేసి లోపలికి తీసుకెళ్లాడు. ఆమె కనీసం అతన్ని వారించనైనాలేదు. పైగా అతని చెయ్యి తన చేతిలోకి తీసుకుంది. అతని కళ్లలోకి ఆమె చూసిన తీరుగాని, అతని కళ్లల్లో వెలుగుగాని వాళ్లిద్దరి మధ్యా ఉన్న అనురాగపు లోతుల్ని దాచలేదు.

అతను నన్ను చూడనందుకు చాలా సంతోషించాను. నేరం చేస్తూన్నది అతనే అయినా, దానికి సాక్షిగా ఉండి, ఆ విషయం అతనికి తెలియడం మరీ కష్టం నాకు.

సగం తాగిన కోక్స్ వదిలేసి, నేనూ జ్యోతీ లోపలికి వెళ్లేం —— ఎటూ చూడకుండా. ఆ క్షణాల్లో మెరుపులాంటి అతని ఊహాచిత్రం నా మనసులో గడ్డిపోచలాగ అయిపోయింది. ప్రియంవద అంటే ఎంతో జాలివేసింది.

ప్రోగ్రామ్ అయిపోయాక అటూ ఇటూ తిరిగి, పార్క్ స్ట్రీట్‌లో ఆగి క్వాలిటీకి వెళ్లేం. భోజనం ఇద్దరికీ సయించదు, స్నాక్సూ, కాఫీ ఆర్డరు చేశాను.

"ప్రోగ్రామ్ అద్భుతంగా ఉంది" అన్నాను మా ఇద్దరి

మధ్యా వచ్చిన ఈ కొత్త ఆలోచనలని దూరంచేసే ప్రయ త్నంలో.

"అవును" అంది జ్యోతి.

"అన్నిటికన్నా ఏ ఐటమ్ బాగుంది?" అన్నాను. నా కన్నా లోతుగా ఈ పరిస్థితుల్లో కూరుకుపోయిన ఈ అమ్మాయిని బయిటికి తెచ్చేందుకు.

జ్యోతి జవాబివ్వకుండానే, టేబిల్ మీద కత్తితో గీతలు గీస్తూవుంది.

చివరికి ఆ రోజు— డైమండ్ హార్బర్‌లో— జ్ఞాపకం ఉందా?" అంది.

"ఆఁ" అన్నాను జాగ్రత్తగా.

"ప్రియంవద ఆమెకి అతనంటే ఎంత అభిమానమో! అతన్నిగురించి నే నడిగినప్పుడు ఏం చెప్పిందో తెలుసా?"

"ఏ మడిగావు నువ్వు?"

"వాళ్ళ వివాహం అయి ఎన్నాళ్లయిందని..."

"................"

"ఆవిడ ఎంతో స్వచ్ఛంగా నవ్వి, 'నాకు తెలిసినప్పటి నించీ, అమ్మాయీ...కిందటి జన్మలో, ఆ కిందటి జన్మలోనూ' అంది. అతని స్మరణే ఆమెలో కవిత్వం పుట్టించింది."

"పూర్ గర్ల్..."

"అవును, మగవాళ్లను ఎప్పుడూ నమ్మకూడదు" అంది బాధగా, కోపంగా, నిజాయితీతో జ్యోతి.

"ఇలాంటి తప్పులు మగవాళ్లు ఒక్కరూ చెయ్యరు" అన్నాను.

"మోసం వాళ్లే చేస్తారు" అంది. ఆ విషయంమీద చర్చ ఆపుతూ జ్యోతి.

"ఇలాటి మనిషని అనుకోలేదు" అన్నాను తినడం ముగించి, కాఫీ తాగుతూ.

"మీ స్నేహితులలాగే ... మీరూ అలాగే అవుతారు చివరికి" అంది జ్యోతి.

ఎంతో ఉత్తముడని అనుకున్న మనిషిలో నీచత్వం బయటపడటం చక్కటి ఒక కల కరిగిపోవడంలాంటిది. ఒక్క రైతే ఇలాటి అనుభవాలని అంతరాంతరాల్లో దాచుకుని రహస్యంగా బాధపడుతూ భరించగలరు.

ఇద్దరిమధ్య ఇలాంటి కలలు కరిగి, ఎన్నోరెట్లు బాధ కలగచేస్తాయి — ముఖ్యంగా కలలు కనే కాలంలో ఉన్న మా ఇద్దరిలాంటి ఇద్దరికి.

కాని, నా స్నేహితులందరినీ ఒక్కమాటతో అగౌరవం చెయ్యడాన్ని అంగీకరించలేకపోయాను.

"నా స్నేహితులెవరో మీకు తెలియదు" అన్నాను.

నీరసంగా నవ్వి, "ఒకరు తెలుసును కదా!" అంది జ్యోతి.

"ఆ స్నేహం గంటన్నర కిందట సమాప్తం అయింది" అన్నాను.

"తొందరపడి, నిలుపుకోలేని మాట లనకండి."

"మీకే తెలుస్తుంది — నాకూ కొన్ని ప్రిన్సిపుల్సు ఉన్నాయి"

బిల్ చెల్లించి బయటికి వచ్చాం. పార్కుస్ట్రీట్ యధా ప్రకారంగా ధనవంతులతో, వారి అవసరాలతో, దీపాలతో మెరిసిపోతూంది.

నన్ను డ్రాప్ చేసి వెడతానంది జ్యోతి. నే నంగీకరించక పోయినా, బలవంతం చేసింది. దారిలో, "ప్రియంవద—ఆమెని తలుచుకుంటే బాధగా ఉంది" అంది జ్యోతి.

"కాని... వాళ్ళిద్దరిమధ్యా ఎంతో అనురాగం ఉందని పించింది. ఆ రోజు—"

"నటన—అతనిది. అజ్ఞానం—ఆమెది" అంది జ్యోతి, నన్ను వదిలి వెళ్ళిపోయింది.

ఆ తరవాత కొద్దిరోజులకి ఒక సాయంత్రం హఠాత్తుగా రమేశ్వర్ నా ఇంటికివచ్చాడు. చాలా ఆశ్చర్యంతో మాట్లాడ లేకపోయాను.

ఎంతో చక్కగా నవ్వుతూ, "సర్ప్రైజ్! — అనుకో కుండా ఈ ప్రాంతానికి వచ్చేను. మిమ్మల్ని కలుసుకోకుండా వెళ్ల లేకపోయాను" అని చనువుగా కూర్చున్నాడు.

కొద్దిక్షణాలు అతనంటే నాలో నేను సృజించుకుని పెంచుకున్న విద్వేషం, అతని ఆప్యాయత, చనువు, నాకు అతను చూపిన సౌహార్ధం కలిగిస్తూన్న స్నేహభావం మిళితమై

నా ప్రవర్తనని తారుమారు చేశాయి. కాని, త్వరలోనే నాగరికతా, అయస్కాంతంలాంటి అతని వ్యక్తిత్వం కలిసి నన్ను జయించాయి. ప్రయత్నంతో ప్రారంభించి, చివరికి మనసారా అతనికి స్వాగతం చెప్పేను.

అవీ ఇవీ పదినిమిషాలుమాట్లాడేక, "మీ గర్ల్ ఫ్రెండ్ ఎలాగ ఉన్నారు?" అన్నారు రమేశ్వర్.

"ప్రియంవదగారిని చూడాలంటూంది" అన్నాను.

"తప్పకుండా ... వచ్చే శనివారం శాంతినికేతన్ కి పోదామనుకుంటున్నాం. మీరూ రాకూడదూ?" అన్నాడు.

"ఆమెను అడుగుతాను."

"ఒప్పించండి.—"

"నుశువు చేసుకోవాలి — మున్ముందు..."

చిరునవ్వుతో మాట ఆపేశాడు రమేశ్వర్.

"ముందు ముందేమీలేదు — ఆవిడ వెల్త్ టాక్స్ కట్టేవారి అమ్మాయి —"

"కాని, మీరంటే చాలా అభిమానం ఉంది."

నేనూ నవ్వేను — ఆ మాటలో నాకేం నమ్మిక లేదని సూచిస్తూ.

"ఏమైతేనేం, నా శుభాకాంక్షలు ... టైమయింది. వెళ్లాలి. టెలిఫోన్ చేస్తారా?" అంటూ తన కార్డు ఇచ్చి, లేచి నా ఇంటినీ, అతిథ్యాన్నీ, జ్యోతినీ మరొకసారి మెచ్చుకుని

అతను వెళ్లిపోయాడు. అతను వదిలివేసిన ఒంటరితనాన్ని అర్థం చేసుకునేలోగా, జ్యోతి వచ్చింది.

"ఏమిటా ఉద్వేగం?" అన్నాను ఆమెని చూసి, ఆశ్చర్యంగా.

"మీ ఫ్రెండు — అయిదు నిమిషాలు నిలబెట్టి మాట్లాడేడు —"

"ఎక్కడ?"

"లిఫ్ట్ దగ్గర—"

"ఏమన్నాడు?"

"అంతా మీ గురించే — ఎంత ఉత్తములో, ఎంత సాధువులో — గాడ్! ఒళ్లు మండిపోయింది."

"వదిలి రావ్చలేకపోయారా?"

"మేనర్స్ నాకైనా ఉండాలిగా?"

అయిదు నిమిషాలు ఇద్దరం మాట్లాడుకోలేదు. ఆమె ఎందుకు వదిలి రాలేకపోయిందో నాకూ తెలుసును. కొంచెం జాలీ, చాలా ఈర్ష్య కలిగాయి నాలో.

చివరికి, బాధిస్తూన్న ఆలోచనలనించి తేరుకుని, "కాఫీ తాగుతారా?" అన్నాను.

"థాంక్స్ — కాని, మీరు వెళ్లిపోకండి" అంది.

సర్వెంటుకి చెప్పి, నేను వచ్చి కూర్చుని, శాంతి నికేతన్ మాట ప్రస్తావించేను.

"నాకూ చెప్పేడు —"

"ఏమన్నారు?"

అలోచిస్తానన్నాను."

"మరి?"

"అంత అజ్ఞానమా మీది? పీక తీసినా. అతనితో వెడతానని ఎలాగ అనుకున్నారు?"

"అతనితో కాదు — నాతో."

అదీ, అదే అసంభవం

"ఆమె కంఠస్వరంలోకి వచ్చిన కాఠిన్యం నాలో ప్రమాదకరమైన అనుమానాల్ని రేకెత్తిస్తూంది. కాని, జ్యోతి నాది కాదు. ఆమె మీద నాకు హక్కులేమీ లేవు.

"లేక్‌దాకా పోయి వద్దామా?" అన్నాను, ఈ ఆలోచనల వరిసరాలనుంచి తప్పించుకునేందుకు.

"వద్దు — నన్నిక్కడే ఉండనివ్వండి" అంది జ్యోతి ఎంతో బాధపడుతూన్నట్టు.

క్రమంగా నిరుపయోగం అయినా, ప్రమాదంలేని విషయాలమీదికి సంభాషణ మళ్లించి చాలాసేపు గడిపేను. ఆమె అగాధం అంచున నిలబడి ఉంది. ఆ జారుడు మీదనించి ఆమెని తొయ్యడం నాకు భయంకరంగా కనిపించింది. స్నేహంలో జ్యోతి నాది. చిన్నదైనా ఆ హక్కు, బాధ్యత నాకు ఉన్నాయి.

మరొక వారం తరవాత జ్యోతి విచిత్రమైన ఉత్తరం రాసి నేను లేనప్పుడు నా ఫ్లాట్‌లో వదిలి వెళ్లింది. నాలుగు పేజీల ఉత్తరంలో ఆమె మానసికంగా పొందిన విభ్రమం ఎంతో కనిపించింది.

"అతనితో మీరు స్నేహం మానలేరు.

అందుకే మిమ్మల్ని కలుసుకోవాలని లేదు — ఈ ప్రయత్నంలో సహాయం చెయ్యండి, గుడ్ బై..." అంటూ ముగిసింది ఉత్తరం.

గుడ్ బై! అన్నాను నాకు నేనే.

ఆమె నా జీవితం నించి నిష్క్రమిస్తుందని ఎప్పుడో తెలుసును నాకు. ఇలాగ, ఇప్పుడు అనే అనుకో లేదు. ఆమె నా మూలంగా ఇరుక్కున్న పరిస్థితులకు నాకు జాలివేసింది. వ్యామోహం తీర్చుకునే శక్తిగాని, దాన్ని జయించే శక్తిగాని, ఏదీ లేని వాళ్లు వ్యామోహంలో పడితే, అది జాలిపడవలసిన పరిస్థితి.

చిత్రంగా జ్యోతి నా నించి తప్పుకోవడం రమేశ్వర్ ని నాకేం దగ్గిరచెయ్యలేదు. నాలుగైదు రోజుల క్రితం శాంతి నికేతన్ రాలేమని చెప్పేందుకు అతనికి ఫోన్ చేసినప్పుడు త్వరలో మళ్లీ కలుసుకుందాం అని నేను మనఃస్ఫూర్తిగానే చెప్పేను. జ్యోతి ఉత్తరం తరవాత రమేశ్వర్ కి ఎంత దూరంగా ఉంటే అంత శాంతిగా కనిపించింది. కాని, ఏదో రోజు మలయానిలమల్లే అతను నా ఇంటి తలుపులు తీసుకుని వచ్చి నా నిశ్చయాన్ని భగ్నం చేస్తాడని మాత్రమే ఒక చిన్న భయం.

అలాంటి దేమీ జరగలేదు ఒక నెలదాకా.

ఆ రోజు జ్యోతి టెలిఫోన్ చేసి, "ఒకసారి రండి— మీతో మాట్లాడాలని ఉంది." అంది.

"మీ ఉత్తరం పదిలంగా ఉంది నా దగ్గర" అన్నాను.

అ ఉత్తరం మాట మరిచిపొండి — నా కిచ్చేయండి. ఎప్పుడు వస్తారు?" అంది జ్యోతి.

"ఆలోచించుకోనివ్వండి. మీ కపకారం కలిగించే దేదీ చెయ్యాలని లేదు" అన్నాను.

"మీరు ఎవరినీ క్షమించడం రాదని నా కనిపిస్తుంది — కాని, మిమ్మల్ని మీరూ క్షమించుకోలేరా?" అంది జ్యోతి.

"నేను చేసిన పొరపాటు ఏమిటో తెలిశాక అలాగే చేస్తాను. కాని నాకింకా అది తెలియలేదు" అన్నాను.

"భగవాన్! భగవాన్! మిమ్మల్నికట్టుకునే అమ్మాయి జీవితాంతం బాధపడుతుంది" అంది జ్యోతి, ఓడిపోయినట్టు.

"మీరు ఎప్పుడూ సుఖంగా ఉండాలని భగవంతుని ప్రార్థిస్తాను" అంటూ ఫోన్ పెట్టేశాను — కొన్ని నిజాలకి మరీ దగ్గిరగా పోలేం, ఏమయినాసరే.

అంతరాంతరాలలో జ్యోతి మీద ఉన్న నా అనురాగం ఆమెకి నన్ను దూరంగా ఉంచుతూన్న ప్రయత్నంలో ఇలాటి దయాహీనమైన పనులు నా చేత చేయిస్తూంది. ఆమె శ్రేయస్సు నాకు ముఖ్యం. ఆమెలో చెలరేగుతూన్న దవానలాల్ని జయించే ప్రయత్నం ఆమే చెయ్యాలి. అది ముగిసేదాకా ఆమెని చూసే ఉద్దేశం లేదు నాకు. ఆ ప్రయత్నంలో నేను సహాయం చెయ్యడం ఆమె జీవితానికి మంచిది కాదు —

బాకీలమీద నిలిచిన జీవితంలో అనురాగానికన్న విద్వేషానికి ఎక్కువ తావు ఉంది.

ఈ విషయం గుర్తించి మనసు రాయిచేసుకున్నా. ఉండి ఉండి వెయ్యి భయాలు నా జీవితాని భయంకరంగా మార్చేశాయి. రమేశ్వర్ జ్యోతికి దూరంగా ఉన్నాడని నమ్మిక ఏమిటి? జ్యోతి తన ప్రయత్నంలో జయిస్తుందని నిర్ధారణ ఏమిటి? నేను దూరంగా ఉండాలా? ఆమెకి దగ్గిరగా ఉండి, సహాయంచెయ్యాలా? ఈ పరిస్థితుల్లో మళ్లీ కలగజేసుకుంటే జ్యోతి నన్ను గౌరవిస్తుందా?

రమేశ్వర్ అంటే విద్వేషం మళ్లీ ఎక్కువ కావచ్చింది. అతను ప్రియంవదని డబ్బుకోసం పెళ్లి చేసుకుని, ఈ సౌందర్యవతితో తిరుగుతున్నాడు. అతనికి జ్యోతిమీదకూడా దురాశ ఉండే ఉంటుంది. ఇలాటి నీచులకి తప్పుచేయటంలో హద్దులంటూ ఉండవు.

పాపం, ప్రియంవద! ఆమె కనిపిస్తే బాగుండును. అతని ఇంటికి వెళ్లేది ఎలాగా అసంభవంకానీ, ఆమెకి ఏమని చెబుతాను?

రెండు నెలలిలాగే జీవన్మృతుడి పీడకలలలాగ గడిచాయి. ఆ రోజుల్లో జ్యోతి నాలుగైదుసార్లు టెలిఫోన్ చేసింది. కాని, ఆమెకి అందకుండానే తప్పించుకున్నాను.

ఆ తరవాత ఒక రోజు ఆఫీసు పనిమీద డమ్‌డమ్ వెళ్లి టాక్సీలో తిరిగి వస్తూంటే టాక్సీ సి. ఐ. టి. రోడ్‌లో ఒక సైకిల్‌ని గుద్ది, ఒకణ్ణి గాయపరిచింది. నిముషాల్లో జనం టాక్సీని

చుట్టుముట్టి డ్రైవర్‌ని తన్నడం మొదలు పెట్టేరు. గాయపడిన వాణ్ణి ఒకరో, ఇద్దరో నిలబెట్టి ఒక రిక్షాలో ఎక్కించేరు. ఈ గందరగోళంమధ్య తప్పుకుని, నడవసాగాను. కల్పించుకుంటే నేనూ గాయపడడం తప్ప చేసేదేమీ లేదు.

ఈమధ్య ఒంట్లో బాగుండడం లేదు. ఎండ విపరీతంగా ఉంది. దానికి తోడు ఆ సంఘటన మరీ బాధ కలగజేసింది. ముఖం తిరిగి మూర్ఛవచ్చేలాగ ఉంది నీరసం.

చుట్టూ వెతికేను కూర్చుందుకు నీడెక్కడైనా దొరుకుతుందని. కాని, అలాటి ప్రదేశం ఏదీ కనిపించలేదు.

హఠాత్తుగా రమేశ్వర్ అడ్రసు జ్ఞాపకం వచ్చింది. పది అడుగుల్లో అతని ఇల్లు చేరుకున్నాను. నేను బెల్ మోగించే లోగా అతను వచ్చి తలుపు తీసి, నన్ను లోపలికి తీసుకువెళ్ళి నా పర్థితి అర్థం చేసుకుని నన్ను మంచం మీద పడుకోబెట్టేడు.

నాకు తెలివి వచ్చేసరికి డాక్టరు నా నాడి చూస్తున్నాడు.

"ఎగ్జాషన్, ఏమీ ప్రమాదంలేదు" అని డాక్టర్ అంటూంటే కళ్ళు తెరిచి, "సారీ — మిమ్మల్ని కంగారు పెట్టేశాను" అన్నాను క్షమాపణ చెబుతూ.

"కొంచెంసేపు విశ్రాంతి తీసుకోండి" అని చెప్పి, కొన్ని మందులూ, విటమిన్ మాత్రలూ రాసి ఇచ్చి, డాక్టరు వెళ్ళిపోయాడు.

"నేనూ వెడతాను" అన్నాను లేస్తూ.

"అప్పుడే? ముందరటీ తాగండి" అని, రమేశ్వర్ గుమ్మంవైపు తిరిగి, "అమ్మాయీ, టీ తెచ్చి ఇయ్యి" అన్నాడు.

అతని కంఠస్వరంలోని ఆప్యాయత ఎంత కృత్రిమమో చూసిన క్షణమాత్రంలో అతనిమీద ద్వేషం రగులుకుంది. కాని, ప్రియంవదని మళ్లీ కలుసుకునే అనుభూతిని ఎలాగ ఎదుర్కోనాలోననే ఆందోళనలో మిగిలినవన్నీ మరిచిపోయాను.

మరొక నిమిషంలో టీ, బిస్కట్లూ, చీజ్, అన్నీ పట్టుకుని లోపలికి వచ్చింది ఆమె.

కళ్లు బైర్లు కమ్మినట్లయింది నాకు. ఈవిడ ప్రియంవద కాదు — ఆ సాయంత్రం రవీంద్ర సదన్‌లో చూసిన సౌందర్యవతి!

"నా భార్య — రూప ... ఈయన ..."

ఆమె ఎంతో చక్కగా నవ్వి, "నాకు తెలుసను. ఈయనని మీరు తలుచుకోని రోజెప్పుడు?" అంది.

నాకేమీ వినిపించటం లేదు. కనిపించటం లేదు. అంతా అయోమయంగా ఉంది. ఏమిటి జరుగుతూంది?

"ఆయన చాలా నీరసంగా ఉన్నారు. ఏం స్నేహితులు మీరు? ఆ సంగతే మీకు తెలియదు!" అంది రూప, టీ కలిపి ఇస్తూ.

దోషి పట్టుబడిపోయినట్టు అతను నవ్వేడు. అవును, రూపా! అనుకుంటూనే ఈయనని చూడ్డానికి పోలేదు" అన్నాడు.

"మరి కొంతసేపు ఆయన్ని లేవనియ్యకండి— డాక్టర్ ముఖర్జీ చెప్పినట్టు చేయించండి...నేను వెళ్లి గంటలో వస్తాను" అని భర్తతో చెప్పి, "క్షమించండి, ఒక స్నేహితురాలికి జబ్బుగా ఉంది. నర్సింగ్‌హోమ్‌కి వెళ్లి వస్తాను. మీరు నేను వచ్చేదాకా కదలకుండా పడుకోండి" అని ఎంతో అభిమానంగా చెప్పి, వెళ్లిపోయింది రూప.

టీ నిశ్శబ్దంగా తాగుతున్నాము. ఈ విషయంతో నిజం చెప్పదలుచుకుంటే అది రమేశ్వర్ పూచీ.

నాకు సిగరెట్ ఇచ్చి, "ఎలాగ ఉంది?" అన్నాడు రమేశ్వర్, నా వైపు చూడకుండా.

నీరసంగా అంతకన్నా ఆశ్చర్యంగా అన్నాను.

"అవును — ఆ విషయం అర్థంచేసుకోగలను" అన్నాడు అతను.

"నేనే అర్థంచేసుకోలేను" అన్నాను.

ఈ సారి రమేశ్వర్ నావైపు తిరిగాడు.

"సారీ ... మీకంతా ఎప్పుడో చెబుదామనుకున్నాను రూప — నా భార్య..."

"మరి — ప్రియంవద ?"

"అదొక పెద్ద కథ. విచిత్రమైన పరిస్థితుల్లో నాకు తెలియకుండా ఆమె నా మీద మమత పెంచుకుంది. అప్పటికి నేనీ ఉద్యోగంలో జాయినయి, తల్లిదండ్రుల ఏర్పాటుతో రూపని పెళ్ళిచేసుకొనే సన్నాహంలో ఉన్నాను."

"మరి —?"

"హఠాత్తుగా ప్రియంవద సంగతి తెలిసింది — ఆమె తన రహస్యాన్ని జాగ్రత్తగా దాచుకుంది. ఆమెతో ఎలాగనే నామెని ప్రేమించని విషయం చెప్పాలో నాకు తెలియలేదు ఆమె ఆరాధన — నా కోసం — నన్ను ఆశ్చర్యపరచింది. వివరాలన్నీ ఎందుకు ... విపరీతమైన మానసిక సంఘర్షణ తర వాత రూపని కాదని, ప్రియంవదని పెళ్ళిచేసుకుందుకు నిర్ణ యించుకున్నాను."

"మీ తల్లిదండ్రులు—"

"ఏమీ కాదనలేదు. రూపకి అంతా చెప్పేను. ఆమె కూడా అంగీకరించింది."

"కాని—?"

"ప్రియంవద అంగీకరించలేదు. తన అనురాగానికి నా బాధ్యత లేదంది ప్రమాదకరమైన పనిచేసే భయం నాకు కలగ జేసి, తనకి దూరంగా ఉంచింది. రూపని పెళ్ళిచేసుకునితీరే పరిస్థితులు తెచ్చింది. పెళ్ళి చేసుకున్నాను...రూప అంటే నాకు ప్రాణం."

"నాకింకా అర్థంకాలా."

"నెలకి నా రెండు రోజులు ప్రియంవదవి. ఆమె కోరిన దంతే...ఆమెకి అంతకన్నా దూరంగా ఉండలేను—నాకోసం సర్వత్యాగం చేసిన మనిషి ఆమె. ఇన్నాళ్ళనించీ అలాగే..."

"రూపకి తెలుసా ?"

బాధగా నవ్వేడు రమేశ్వర్. ఆ ప్రశ్న వేసినందుకు సిగ్గుపడ్డాను. కాని నాకు జవాబు కావాలి.

"ఆఁ...పూర్తిగా. ఆ విషయం చర్చకి రాదు. అంతే."

అయిదారునిమిషాలు ఇద్దరమూ మాట్లాడలేదు. అంతా అవగాహన అయాక నాకెంతో బలం వచ్చింది. లేచి, అతనితో కరచాలనం చేసి, వెళ్ళేందుకు సిద్ధపడ్డాను.

"అప్పుడే...మీరిక్కడ ఉంటారని అనుకుంది రూప" అన్నాడు ఆశ్చర్యపోతూ రమేశ్వర్.

"తొందరగా వెళ్లాలి" అన్నాను.

"అంత తొందరపని ఆఫీసు మూశాక ఏం ఉంటుంది?- రేపటికి ఆగని పని ?" అన్నాడు ఆత్రతగా అతను.

"ఉంది" అన్నాను నిశ్చయంగా.

"ఏమిటది" అన్నాడు రమేశ్వర్ ఆశ్చర్యంతో.

"జ్యోతి..." అన్నాను.

తెరలెన్నో తీసినట్టు ఆమె సంపూర్ణంగా కనిపిస్తోంది నా కా నిమిషంలో. మా ఇద్దరిమధ్యా నిలబడ్డ ఈ మనుషులు, మమ్మల్నెంతో దూరంగా ఉంచిన వీళ్లు, తొలగిపోయి మా మధ్య ఈ నెలలు పెంచిన దూరాన్ని ఒక్కసారి మాయం చేశారు.

"అవును..." అన్నా డతడు, కొంచెం సంశయిస్తూ.

లేవబోయాను.

"ఫోన్ చెయ్యండి" అన్నాడు బెడ్ పక్కన ఉన్న టేబిల్ మీది ఫోన్ చూపుతూ,

అనవసరం అనుకున్నాను. కాని, ఆమె నంబరు డయల్ చేశాను. ఆమె గొంతుక వినేదాకా ఆతృత, తెలీని ఏదో ఆశ...

చివరికి ఆమె తియ్యటి కంఠం వినిపించింది. నన్ను నేను పరిచయం చేసుకున్నాను.

"ఎలాగ ఉన్నారు?" అన్నాను.

"బాగానే..."

"మీకు నాలుగైదుసార్లు టెలిఫోన్ చేశాను..."

"అవును—"

"ఎందుకు మీతో మాట్లాడలేదో మీకు తెలుసును."

"ఆఁ...నా ఉత్తరం..."

"అంతకన్నా పెద్ద కారణాలున్నాయి..."

"అలాగా?"

"ఆఁ...మీతో చెబుతాను..."

"మీ కనవసరమైన శ్రమ."

"కాదు—ఈ నిమిషంలో బయలుదేరుతున్నాను."

ఆమె కొద్ది క్షణాలు నిశ్శబ్దంగా ఉండిపోయింది. నాకు తెలుసును—స్పందించే హృదయాలు హఠాత్పరిణామాలకి ఇంకా స్పందిస్తాయని—దుఃఖంలాగే ఆనందమూ అతిరిక్తమై, మాటలనీ, చేతలనీ హరిస్తుందని.

చివరికామె మాట్లాడింది.

"మీకు తెలీదనుకుంటాను..."

"ఏమిటి ?"

"సతీష్‌తో స్టేట్స్ వెడుతున్నాను. నాలుగు రోజుల కిందటే మా వివాహం అయిపోయింది."

సతీష్! అవును. ఆమెకి ఫ్రెండు. ఎప్పుడూ దూరంగా ఉంటూ, ఆమెని తప్పించుకుని తిరిగేవాడు!

"కంగ్రాట్యులేషన్స్ !" అన్నాను మాట వచ్చాక.

"థేంక్స్" అంది జ్యోతి.

"మీరు చాలా సుఖపడాలని కోరుతాను" అన్నాను.

"థేంక్స్ అంది జ్యోతి. సంభాషణ అంతం అయిపోయింది. నీరసంగా వెనక్కి జారబడ్డాను. ఆ క్షణంలో నన్ను పెనవేసుకున్న భావాలు నాకే తెలియలేదు కొంచెం చల్లారేక ఒక్క సంతృప్తి చీకట్లో చిన్న జ్యోతిలాగ, అస్పష్టంగా తెలిసి వచ్చింది...రమేశ్వర్ గురించిన నిజం ఆమెకి తెలీదు-ఎన్నటికీ!

ఎప్పుడో బయటికి వెళ్ళిన రమేశ్వర్ తిరిగివచ్చి, "అరే! చాలా నీరసంగా ఉన్నారు" అన్నాడు ఆత్రతతో.

"అవును" అన్నాను.

"మీరు ఎక్కడికీ వెళ్లద్దు—" అన్నాడు.

"అలాగే" అన్నాను.

వెళ్ళేందుకు ఎక్కడా లేదని నేను చెప్పలేదు. అతనికి అర్థం అయ్యే ఉంటుంది.